

Sygn. akt I ACa 220/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Walentyna Łukomska-Drzymala
Sędzia:	SA Jolanta Terlecka (spr.)
Sędzia:	SA Bożena Oworuszko
Protokolant	sekr. sądowy Maciej Mazuryk

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2014 r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa E. K. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 18 grudnia 2013 r. sygn. akt I C 262/13

I. oddała apelację;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej

w W. na rzecz powódki E. K. (1) kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów procesu za drugą instancję.

Sygn. akt I ACa 220/14

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 18 grudnia 2013r. zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki E. K. (1) kwotę 75.000 zł z ustawowymi odsetkami od 19 stycznia 2013r. do dnia zapłaty (pkt I) oddalił powództwo w pozostałej części (pkt II) oraz w punktach III i IV orzekł o kosztach procesu i kosztach sądowych, opierając to rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i wnioskach.

W dniu 16 czerwca 2007r. zginął w wypadku komunikacyjnym ojciec powódki E. K. (2), za sprawcę tego wypadku pozwany odpowiada gwarancyjnie. Rodzina powódki składała się z pięciu osób. Mieszkała ona z rodzicami i dwoma braćmi. Główny ciężar utrzymania rodziny spoczywał na jej ojcu. E. K. (1) miała dobry kontakt z ojcem, łączyła ich silna więź. Razem spędzali wakacje i wolny czas. Ojciec wspierał ją materialnie, finansował jej naukę. Wspierał ją też emocjonalnie. Informację o śmierci ojca otrzymała telefonicznie. Po śmierci ojca E. K. (1) miała problemy ze snem, przyjmowała leki uspokajające przez kilka miesięcy. Zgłosiła się do psychologa, ale nie była

zadowolona z przebiegu wizyty i nie kontynuowała terapii. Obecnie jest na utrzymaniu matki, nie pracuje. U powódki po śmierci ojca pojawiła się reakcja depresyjna jako reakcja żałoby, odczuwała żal, ból, szok i niedowierzanie. Reakcje te były u niej wyjątkowo nasilone. W późniejszym okresie nastąpiła dezorganizacja zachowania, przejawiająca się w trudnościach z codzienną aktywnością, a także zaburzeniach rytmów biologicznych snu i apetytu. Po śmierci ojca E. K. (1) niemal całkowicie wycofała się z kontaktów społecznych, nie radziła sobie też z obowiązkami. Wymagała terapii psychologicznej, ale z niej nie skorzystała. Obecnie nie występuje już u niej patologicznie obniżony nastrój. Nie wymaga już terapii ani leczenia.

Powódka w dniu 11 grudnia 2012r. zgłosiła szkodę pozwanemu, który po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił jej kwotę 30.000 zł tytułem odszkodowania, jednocześnie odmawiając wypłaty zadośćuczynienia.

Ustaleń tych Sąd Okręgowy dokonał na podstawie zeznań powódki i opinii biegłego, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron i Sąd również nie znalazł podstaw do podważania ich wiarygodności. W ich świetle uznał powództwo za częściowo uzasadnione. W pierwszej kolejności wobec negowania co do zasady przez pozwanego możliwości udzielenia powódce ochrony na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. poczynił rozważania wsparte odpowiednim orzecznictwem, że takiej ochrony może się skutecznie domagać. Wyjaśnił, że przy oznaczeniu zakresu wyrządzonej krzywdy za konieczne uważa się uwzględnienie rodzaju naruszonego dobra, zakresu, tj. natężenia i czasu trwania, naruszenia, trwałości skutków naruszenia, stopnia ich uciążliwości, a także stopnia winy sprawcy i jego zachowania po dokonaniu naruszenia. Wysokość zaś zadośćuczynienia nie powinna zależeć od sytuacji majątkowej zmarłego. Ponadto, w każdym wypadku ocena wysokości zadośćuczynienia powinna zostać dokonana z uwzględnieniem okoliczności, że śmierć każdej osoby jest zdarzeniem pewnym, które prędzej czy później musi nastąpić. Tym samym zadośćuczynienie rekompensuje w istocie często jedynie wcześniejszą utratę członka rodziny. Przenosząc następnie te rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy i zauważając podobieństwo treści art. 446 § 4 k.c. z art. 448 k.c. w związku z art. 23 k.c. wskazał, że powódka z całą pewnością mogła liczyć na wszelkie możliwe wsparcie ze strony zmarłego ojca. W wyniku jego przedwczesnej śmierci rodzina doznała wielkiej straty. Powódka mogła liczyć na ojca w trudnych chwilach i to on stanowił dla niej wówczas podporę. Podkreślił, że powódka

w dacie śmierci ojca nie była jeszcze samodzielna, nie miała własnej rodziny.

To do ojca zwracała się prośbami o radę. Sąd wyeksponował również to, że powódka ciągle pamięta i żywo reaguje bólem na wspomnienie tego dnia.

Wszystkie te okoliczności w ocenie Sądu Okręgowego przemawiają za koniecznością zasądzenia zadośćuczynienia, jednak nie w dochodzonej kwocie 100.000 zł, lecz 75.000 zł, dlatego powództwo ponad tę kwotę oddalił. Powódka jest bowiem osobą dorosłą i z pewnością jej więź z ojcem w najbliższym czasie byłaby coraz słabsza. Według Sądu istotne znaczenie ma też fakt, który wynika

z opinii biegłego, że powódka obecnie nie doznaje intensywnych cierpień związanych ze śmiercią ojca i nie wymaga pomocy psychologicznej.

Jako podstawę rozstrzygnięcia o zasądzonych odsetkach Sąd Okręgowy powołał art. 481 § 1 k.c. w związku z art. 817 § 1 k.c. zaś o kosztach - art. 100

w związku z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. (k-72-81).

Pozwany w apelacji od tego wyroku, zaskarżając go częściowo w zakresie zadośćuczynienia ponad kwotę 50.000 zł (pkt I) oraz w punktach III i IV

w zakresie rozstrzygnięć o kosztach procesu i kosztach sądowych, zarzucił naruszenie następujących przepisów:

1) art. 448 k.c. w związku z art. 24 k.c. przez uznanie, że odpowiednim dla powódki zadośćuczynieniem w związku ze śmiercią jej ojca jest kwota 75.000 zł;

2) art. 233 § 1 k.p.c. polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów przez przyjęcie, że w związku ze śmiercią ojca E. K. (2) powódka doznała krzywdy uzasadniającej zasądzenie na jej rzecz zadośćuczynienia w wysokości 75.000 zł.

Wskazując na powyższe pozwany wniósł o zmianę wyroku w punkcie I przez oddalenie powództwa w zakresie przewyższającym kwotę 50.000 zł z ustawowymi odsetkami od 19 stycznia 2013r. oraz zmianę punktów III i IV w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach stosownie do zmiany pkt I, a także o zasądzenie od powódki na jej rzecz zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego za dwie instancje według norm przepisanych (k-87-88).

Powódka w odpowiedzi na apelację wносиła o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych (k-101-102).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna, ponieważ żaden z podniesionych w niej zarzutów nie może prowadzić do skutecznego wzruszenia zaskarżonego wyroku, który w ocenie Sądu odwoławczego jest trafny.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny i w oparciu o ten stan zastosował właściwe przepisy prawa materialnego. Trafnie więc i bez naruszenia wskazanych w apelacji przepisów prawa procesowego i materialnego, zasądził na rzecz powódki zadośćuczynienie, które kwestionowane jest obecnie już tylko co do wysokości. Sąd Apelacyjny ustalenia Sądu pierwszej instancji przyjmuje za podstawę swojego rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w realiach rozpoznawanego sporu, jak też na tle postępującej tendencji do godziwego wynagradzania poszkodowanym doznanych przez nich krzywd, zadośćuczynienie przyznane w efekcie powódce nie jest rażąco wygórowane, a tylko w razie wykazania tej okoliczności pozwany mógłby skutecznie domagać się jego obniżenia.

Mając zatem na uwadze powyższe wywody, Sąd odwoławczy nie podzielażąc żadnego z zarzutów podniesionych przez pozwanego w apelacji oddalił ją jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c. Wobec takiego wyniku sporu w instancji odwoławczej w uwzględnieniu wniosku powódki zawartego w odpowiedzi na apelację Sąd obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu na jej rzecz poniesionych kosztów zastępstwa procesowego według stawki minimalnej stosownie do art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 6 pkt 5 oraz § 12 ust 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013r. poz. 490).